

Arrest

nr. 252 055 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 december 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 15 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 14.12.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

*Aan de Heer, ~~die verklaart te heten:~~
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.12.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal (PV AN.12.LB.140245/2020 van de politiezone van Antwerpen).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel steunt de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht.

Na een theoretische uiteenzetting licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“(…)

In casu is de bestreden beslissing van 15 december 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. (...)

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt: (...)

Er werd inderdaad voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 47/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Met andere woorden; toegepaste in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere betrekking tot dat punt de wet geschonden.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekende partij niet meewerkt of heeft mee gewerkt met de overheden, maar wat geen voldoende motief is dat betrekking heeft op het onderduikrisico aangezien verzoekende partij tijdens het verhoor alle vragen die gesteld werden door de overheden heeft beantwoord.

Met betrekking tot artikel 74/14§3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekende partij op te merken dat verzoekende partij geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkenen kunnen worden toegeschreven of die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1,§2 van de Vreemdelingewet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat hij illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekende partij illegaal verblijft en werkt zonder de daartoe vereiste machtiging.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Verzoekende partij heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij heeft zijn partner van Europese nationaliteit in België wonen, van wie hij financieel afhankelijk is.

"Artikel 8 EVRM: (...)

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat : (...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, §25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21)

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair-balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13 januari 2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging met de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming
- De omvang van de banden in de staat,
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

In casu is de 'fair-balance'-toets niet gebeurd.

Het is duidelijk dat verzoekende partij in zijn motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat hij geen familieleden in België heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekende partij de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratieve aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, §1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissing omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te orden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuurd.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van artikel 41 van het Handvest en de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest zou schenden.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de redenen om hiertoe te besluiten uiteengezet worden, en de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden gelet op de ernst van de feiten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor diefstal. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat de gemachtigde bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat zij werkt zonder de daartoe vereiste machtiging, noch dat de verwerende partij niet meedeelt waarom er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat de verwerende partij geenszins verduidelijkt waarom direct werd gekozen voor een termijn van drie jaar, dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. De Raad herhaalt dat betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat gelet op de aangehaalde elementen en op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing op *quasi* automatische wijze wordt opgelegd voor een termijn van drie jaar en dat niet wordt uiteengezet waarom deze termijn wordt gehanteerd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijken de redenen waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd waarbij gewezen wordt op elementen die het dossier van de verzoekende partij kenmerken en blijkt voorts ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft verklaard een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig

betogen dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent haar specifieke omstandigheden, dat de administratie andermaal in gebreke blijft kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om haar een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen. De verzoekende partij toont op zich ook niet aan dat enige andere specifieke omstandigheid die haar zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Zij stelt in het verzoekschrift dat de verwerende partij met betrekking tot de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM, dat haar partner van Europese nationaliteit en van wie zij financieel afhankelijk is in België woont, dat het duidelijk is dat de verzoekende partij (lees: de verwerende partij) in de motivering met betrekking tot de duur niet vermeld heeft dat zij geen familieleden in België heeft. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat de relatie met haar partner of met andere familieleden te staven in haar verzoekschrift. De kritiek van de verzoekende partij als zou geen rekening gehouden zijn met deze omstandigheden in de motivering, is dan ook niet dienstig. Zij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende is te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

Het gegeven dat eenzelfde motivering zou zijn terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod maakt in de thans voorliggende situatie nog niet dat deze motivering wat het opleggen van het inreisverbod of de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig is te beschouwen.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en dat het volgende bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

3.6. Betreffende de reden van het inreisverbod.

3.6.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ten onrechte voorhoudt dat haar een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (art. 74/11, §1, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet). Uit de kopie van de bestreden beslissing die de verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd enkel op grond van artikel 74/11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

3.6.2. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De verzoekende partij erkent ook dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan maar betwist de motieven voor de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek en bevestigt dat haar middelen hiertegen zijn gericht daar de *“de beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek [...] niet afdoende [is] gemotiveerd”*.

Uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een beslissing tot verwijdering, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 december 2020, steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen *“een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”* wordt opgelegd. Hieruit volgt dat de verwerende partij de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen.

Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek uit het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Een beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd.

In casu blijkt uit de stukken die de verzoekende partij bij het verzoekschrift voegt dat de het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 15 december 2020 gepaard gaat met het bestreden inreisverbod en dat de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod zijn grondslag vindt in voormeld bevel, met name het ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek waardoor de gemachtigde krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verplicht is een inreisverbod op te leggen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing er onder andere op gewezen wordt dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit betreft echter enkel de herhaling van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten waar uiteengezet wordt waarom het bevel niet gepaard gaat met een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, de reden waarom *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de motieven van de bijlage 13 en meer specifiek naar de motieven voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en deze betwist, wijst de Raad op wat volgt.

Blijkens artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad, als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd. Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding. Het voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer worden gewijzigd. Bovendien mag een verzoeker het niet aan de Raad overlaten om in zijn plaats het onderwerp van de vordering te bepalen.

In casu stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij de eer heeft een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring over te maken *“aangaande het inreisverbod.”* Bij de uiteenzetting van de feiten stelt zij vervolgens dat er haar een bijlage 13sexies werd afgeleverd, dat haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd en dat dit de bestreden beslissing is. In het verslag van de Raad ter terechtzitting werd het voorwerp van het onderhavig beroep als zodanig beschreven, hetgeen door de advocaat van de verzoekende partij niet werd betwist.

De Raad stelt aldus vast dat het voorwerp van het beroep beperkt is tot het inreisverbod van 15 december 2020. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 15 december 2020 maakt derhalve niet het voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift. Voorts blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt, dat de verzoekende partij geen beroep heeft ingediend tegen dit bevel.

Uit het betoog van de verzoekende partij volgt dat haar kritiek in wezen is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 december 2020, zonder dat zij evenwel een beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel heeft ingediend.

Zoals hierboven aangegeven, is de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod *in casu* onlosmakelijk verbonden met de beslissing van 15 december 2020 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit houdt in dat de verzoekende partij haar kritiek tegen de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod enkel nuttig kan laten gelden indien zij optreedt tegen het bevel van 15 december 2020 dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, *quod non in casu*.

Nu de verzoekende partij heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 december 2020, kan zij voor zichzelf geen bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door haar kritiek met betrekking tot het bevel met afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te laten gelden in het kader van het thans bestreden inreisverbod.

Een schending van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden weerhouden.

Om de hierboven vermelde redenen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het dit onderdeel van het middel geen betrekking heeft op het bestreden inreisverbod. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

3.6.3. Geheel ten overvloede, wijst de Raad op wat volgt.

De verzoekende partij meent dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek juridisch niet correct is, dat *in casu* geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan indien er een risico op onderduiken is, dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet afdoende gemotiveerd is omdat in toepassing van voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat zij niet meewerkt of meegewerkt heeft met de overheden, maar wat geen voldoende motief is dat betrekking heeft op het onderduikrisico aangezien zij tijdens het verhoor alle vragen die haar gesteld werden door de overheid heeft beantwoord, dat met betrekking tot artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet het risico op onderduiken de verwerende partij geen enkel motief vermeldt dat betrekking heeft op het onderduikrisico, dat in de bestreden beslissing niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen en er in die zin een schending is daar de verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins kan gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat omdat zij niet meewerkt of meegewerkt heeft met de overheden, maar wat geen voldoende motief is dat betrekking heeft op het onderduikrisico en dat betreffende het risico op onderduiken de verwerende partij geen enkel motief vermeldt. Immers wordt bij de motieven voor de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek omdat er een risico op onderduiken is niet alleen verwezen naar het feit dat de verzoekende partij niet meewerkt of meegewerkt heeft met de overheden, waarbij verduidelijkt wordt dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, maar wordt eveneens in dit verband gemotiveerd dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene termijn heeft trachten te regulariseren. De verzoekende partij toont dus niet aan dat de verwerende partij betreffende het risico op onderduiken geen enkel motief vermeldt en maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat voormelde motieven niet afdoende zijn of geen betrekking hebben op het onderduikrisico. Hierbij wijst de Raad er nog op dat de omstandigheden vermeld in de bestreden beslissing wel degelijk omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het vaststellen van een risico op onderduiken gelet op artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij meent dat de motieven niet afdoende zijn omdat zij tijdens het verhoor alle vragen die haar gesteld werden door de overheid heeft beantwoord, toont zij geenszins aan op welke

wijze dit gegeven het bestaan van een risico op onderduiken, gelet op de redenen die tot dit oordeel hebben geleid, weerlegt.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwijst, wijst de Raad erop dat het enkele feit dat de beslissing geen specifieke verwijzing bevat naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, terwijl het eerste en derde criterium uit deze bepaling wél werden vermeld, niet betekent dat de beslissing tot afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Bovendien maakt de verzoekende partij niet duidelijk welk belang zij bij dit onderdeel van haar betoog heeft, aangezien uit haar uiteenzetting, duidelijk blijkt dat zij begrepen heeft dat de gemachtigde met zijn verwijzing naar “1°” en “3°”, doelt op artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

3.7. Betreffende de duur van het inreisverbod

3.7.1. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

3.7.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat gezien de ernst van deze feiten, waarbij uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor diefstal, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft verklaard een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat niet wordt verduidelijkt waarom direct werd gekozen voor een termijn van drie jaar, dat op *quasi* automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de termijn van drie jaar en niet wordt uiteengezet waarom deze termijn wordt gehanteerd. Evenmin kan zij, gelet op de motieven betreffende de duur van drie jaar van het inreisverbod, dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij, noch dat de administratie andermaal in gebreke blijft kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden geleid hebben tot een beslissing om haar een inreisverbod van drie jaar toe te kennen. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt

waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de verzoekende partij, gezien de ernst van diefstal met betrapting op heterdaad, door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld.

3.7.3. Door te betogen dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar omdat zij illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat, dat de kwestieuze alinea door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig werd gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en aldus niet dienend is ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij daarmee niet aantoonde dat de motieven omtrent de duur van het opgelegde inreisverbod foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.7.4. De verzoekende partij meent dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt en dat indien er in de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor haar de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij er aldus een verblijf zou kunnen verkrijgen, dit allemaal belemmerd kan worden door het inreisverbod van drie jaar, doch toont hiermee evenmin aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

3.7.5. De verzoekende partij meent dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM, waarbij zij wijst op haar partner van Europese nationaliteit die in België woont en van wie zij financieel afhankelijk is. Zij meent dat *in casu* niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, §2 van het EVRM, dat er *in casu* geen toetsing is aan artikel 8 van het EVRM, dat een belangenafweging moet worden gemaakt waarbij de overheid voldoende gewicht moet toekennen aan het gezinsleven van de partijen, dat een afweging van de individuele belangen en de algemene belangen *in concreto* moet gebeuren, dat *in casu* de 'fair-balance'-toets niet is gebeurd, dat het duidelijk is dat de verzoekende partij (lees: de verwerende partij) in haar motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat zij geen familieleden in België heeft, dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is en, als het niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod moet dragen, de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel is.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije

(GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwesitie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

3.7.6. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op haar partner van Europese nationaliteit die in België woont en van wie zij financieel afhankelijk is.

De Raad wijst er in dit verband op dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Door louter te beweren dat zij een partner van Europese nationaliteit heeft die in België woont en van wie zij financieel afhankelijk is, maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Zij verduidelijkt geenszins wie haar partner is noch voegt zij stavingstukken toe aan het verzoekschrift. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezin met haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Door louter te stellen dat zij geen familieleden in België heeft, maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij waarom het niet hebben van familieleden in België diende vermeld te worden in de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt van welk minderjarig kind het hoger belang voldoende gewicht diende te krijgen in de belangenafweging.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische staat anderzijds, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

3.7.7. Waar de verzoekende partij nog stelt dat als het niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod moet dragen, deze sanctie te verregaand en volstrekt disproportioneel is, wijst de Raad erop dat het opleggen van het inreisverbod niet gesteund is op het niet naleven van de terugkeerverplichting, doch wel op het feit dat haar voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

3.7.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële

motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.8. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER